

f u þ a r k g w h n i j p e R s t b e m l n g d o

Sinä haihattelet, kulkija rukka,
eksyt, kun et tarkkaa tuulen suuntaa.
Kuuntele pyhän Tuulen kuisketta!

Sumussa, usvassa, matkamies ressu.
Suuntaa et tiedä. Silloin odota, malta.
Kuuntele pyhän Tuulen kuisketta!

Tuuli repii taivasta, vyöryvät
synkät pilvet. Pelkää. Neuvo on yhä:
kuuntele pyhän Tuulen kuisketta!

Pilviyö on musta huppu. Ei ole kuuta,
ei näy polkua. Hätäilet yhä suotta.
Kuuntele pyhän Tuulen kuisketta!

Dna-tutkijan mielestä

jokin ei täsmää

Pyhän Jacinta Marton (kuvassa) muistopäivänä 20 helmikuuta 2025 nimeäni kantavaan katedraaliin, siis minun pyhän Henrikin katedraaliin Helsingissä, astelee kopeasti nainen. Hän on kaunis, vaalea mutta hänen varmuutensa tuo mieleeni topakan pyhän Jacintan . Nykyajan pyhistä on valokuvia, ei minusta, pyhästä Henrikistä. Seitsemänvuotias Jacinta oli nähnyt Neitsyt Marian serkkujensa kanssa Fatimassa 1917 eikä antanut periksi, vaikka aikuiset painostivat, epäilivät. Jacinta mielestä aikuiset ovat epäilyttäviä, sotivat. Jacinta oli sitä mieltä, että ihmisten pitäisi nähdä helveti, sitten varmasti rukoilisivat.

Tämä on ensimmäinen kerta kun näen tämän Juditin, minulle hän on elämäni kolmas. Raamatun kertomusta pään katkaisevasta Juditista ihailin lapsena, se rohkeuden ylistys loppui erääseen kiiveen. Toinen oli yksikorvainen kissa Lundissa. Tämä kirkkoon saapunut kolmas Judit liikkuu ylväästi, itsevarmasti. Kasvojen

ilme on ristiriidassa varmojen askelten kanssa. Onko hän ärtynyt? Vihainen kuin Jacinta, epäileekö hän?

Minä pyhä Henrik kerron tätä tarinaa Juditista, Erikistä, Oskarista ja minusta täältä Jumalan taivaantammen alta. Olen täällä Taivaassa. Olen päässyt perille, ajan väliverho kun kerran heilahti siellä Köyliössä. Täällä on kaunista ja ihanaa. Kontrasti maailman ja taivaan välillä korostuu, seuraamme maailmaa ja sen sotkuiset asiat ovat rukoustyömaatamme. Täällä joen vesi tuoksuu vesikasveille, väri on malvan vaaleanpunaista. Ääneen pääsevät vain linnut, jotka osaavat laulaa! Talitintit jotka unohtivat nuottinsa, eivät ole päässeet tänne.

Katselen täältä miten Judit istuu etupenkissä melkein tyhjässä kirkossa. On lauantai ja aamupäivällä kirkossa on vain muutama yksinäinen rukoilija. Judit huomaa että joku tulija käy kumartamassa oikealla olevalla ovella, tekee ristin merkin. Mitähän siellä on? Judit ei kehtaa lähteä kurkkimaan. Joku käy sytyttämässä kynttilän ja koskettaa sitten Neitsyt Marian patsasta.

Judit tuijottaa minun luunsiruani. Hän on kastamaton ateisti mutta keskustelu työpaikalla sai hänet kiinnostumaan reliikeistä. Hän on luonnontieteiden tohtori ja töissä Yliopiston dna-tutkimusta tekevässä keskuksessa Hjeltissä Meilahdessa. Hän on väitellyt molekyylibiologiasta ja tekee esihistorian tutkijoille selvityksiä dna-näytteistä ja saa niistä selville ihmisten alkuperää, sukulaissuhteita, tauteja.

Työpaikan kahvihuoneessa oli päivitelty, että katolisessa kirkossa vielä uskotaan reliikkeihin, vaikka useampikin tutkija on toistanut tarinat pyhistä legendoiksi. Nyt Judit tuijottaa alttarissa olevaa pientä syvennystä, jossa luunsiruni on.

Haluaisin sanoa Juditille: Olen olemassa. En ole jäänyt historiaan vaan toimin tässä ja nyt. Maailmassa teillä on artificial intelligens mutta täällä taivaassa meillä on varsinainen Inteligenssi, älynkin Luoja. Me pyhät ylistämme enkeleiden kans-

sa Jumalaa, erityisesti hänen rakkauttaan ja rukoilemme teidän maailmassa olevien puolesta.

Vaikka sanoisin Judit ei uskoisi. Hän on harjaantunut analyyttiseen ajatteluun ja ajatus reliikeistä hiertää. Tietysti hän kysyi tekoälyltä ja sai perustiedot reliikeistä mutta mysteerio ei selvinnyt. Hän luki että katolisen kirkon jokaisessa alttarissa on oltava jonkun pyhän reliikki. Sitä pidetään olennaisena. Miksi, pohtii Judit, ollaan sentään vuodessa 2025?

Judit asuu melkein kulman takana Puistokadulla ja poikkesi kirkkoon kollegoiden puheiden haastamana. Nyt hän imettelee hiljaisia rukoilijoita ja miettii, että ihmiset tulevat tänne ja näyttävät rauhallisilta, normaaleilta ja terveiltä. Ihan tavallisilta. Judit kysyy mielessään: onko pyhän Henrikin legenda keksitty niin kuin kollegat väittävät?

Haluan vastata: Judit, tässä minä olen nimeäni kantavassa katedraalissa mutta ihan näkymättömänä.

Minussa, vaikka pyhä olenkin, herää väittelynhalu. Siis tänne taivaaseen kopsahtaa koko persoona, ei mikään laimennettu versio itsestä. Emmekä muutu enkeleiksi kuten jossain laulussa virheellisesti väitetään. Enkelit ovat ihan toisia luotuja olentoja. Minä, yhä inhimillinen Henrik, haluaisin haastaa neiti Juditin viisauden: Väittävät? Ketkä, Judit? Ketkä tietoa levittävät? Ne, joka luulevat että tieteellä voi selittää Jumalaa olemattomiin. Jumala lainehtii huikeasti yli väitöskirjan laitojen ja ihmisten ymmärryksen. Judit, Jumala on ihmisten ymmärrystä ja määritelmiä suurempi. Hänet voi vain aavistaa käsitteiden, sanojen ja kuvien taakaa.

Raitiovaunun ääni Tehtaankadulta kuuluu kirkkoon, joka on niin hiljainen, että jonkun rukousnauhan helmet kuuluvat pieninä helähdyksinä. Judit katselee lasimaalauksia ja minä totean itselleni ettei hän uskoisi vaikka voisin ääneen huutaa. Sekös minua ärsyttää vaikka ei pitäisi, pyhä kun olen.

Kuule Judit. Kun Jumala on luonut koko maailman, ihmiset ja enkelit, niin Hän on suvereeni. Hän päästi pyhät marttyyrit jo autuuteen kuten Erikin ja minut. Jumala ei tarvitse siihen lupaa keneltäkään. Kaikkivaltias on ehdoton itsevalti. Siksi olemme täällä ikuisuuden ajattomuudessa Erikin ja monen muun pyhän kanssa eikä siihen riitä sinun älysi, Judit. Eikä olennaista ole luu.

Kun en voi tätä keskustelua käydä Juditin kanssa etsin käsiini Erikin ja referoin hänelle tapahtumaa. Erik nauraa minussa yhä olevaa kahta asiaa. Olen innoissani kauneudesta, myös naisten kauneudesta. Lisäksi haluan luennoida. Taivasolostamme Erik myöntää: –Onhan tässä vähän etuilun makua, toiset saavat odottaa Tuomiopäivää ja me olemme jo päässeet perille.

Tajuan Juditin kysyvän: miten tullaan pyhiksi?

Anteeksi Judit, en voi vastata lyhyesti. Ensinnäkään emme Erikin kanssa kumpikaan poikasina halunneet pyhiksi, halusimme sotilaiksi mutta täällä taivaassa olemme. Meillä on yllätysten Jumala. Minun oli kasvettava papiksi ja sitten saatoin lähteä sille kiistellylle kasteretkelle.